

[Elsebeth Kock-Petersen]

Der er en ting, vi yderligere skal være opmærksom på, og det er alle de aktiviteter, der foregår lokalt. Det kan være vældig forskelligt, hvordan man griber det an, men jeg synes i høj grad, det er indtrykket, at man i mange kommuner prøver specielt at løse nogle af de problemer, de unge kvinder har.

Jeg kan give Venstres tilslutning til, at det arbejde bliver forstærket, som det også er nævnt i forslaget om motiveret dagsorden. Jeg tror, at man skal fortsætte i de to ministerier over den brede front, man er i gang med.

Jeg synes imidlertid, der kan være grund til at fremhæve et par principper, som er grundlæggende for det arbejde, der skal udføres her.

Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at vi hele tiden skal holde os for øje, at det ikke kan være meningen med den politik, vi lægger til rette, at kvinder helst skal blive ligestemte mænd. Så var det hele faktisk meget nemmere. Vi skal sørge for fortsat, eller rettere: vi skal anstrenge os lidt mere for at tage udgangspunkt i det, der er kvindernes præmisser.

Man kunne nævne forskellige grupper. Jeg vil godt nævne to. For det første den, vi kalder de ældre ungdomsarbejdsløse, hvor opgaven kan synes vanskelig og uoverskuelig. Jeg tror, at man dér har behov for at anstrenge sig meget for at tage udgangspunkt i deres præmisser.

En anden gruppe, hvor vi vel aldrig bliver dygtige nok, er indvandrerkvinder, hvor opgaven også kan synes uoverskuelig på grund af de kulturelle forskelle. Jeg tror, der kan være brug for, at vi anstrenger os for at sætte os i deres situation og overveje, om deres præmisser er sådan, at de tilbud, vi giver, i langt højere grad kan være noget, der tiltrækker.

Jeg vil også godt nævne et andet princip, jeg mener skal være grundlæggende for arbejdet: vi skal ikke tro, det er muligt at finde én sand fremgangsmåde til at påvirke kvindernes holdninger. Jeg tror rent ud sagt, at ligegyldigt hvor mange ordninger og forsøg og projekter, vi laver, og erfaringer, vi indsamler – det synes jeg er godt – skal vi ikke bilde os ind, at vi kan finde én bestemt rigtig og sand måde at påvirke kvindernes holdninger på. Ikke bare på grund af det mere banale, at kvinder jo er forskellige, men mere på

grund af, at jeg tror, at kvindenerationerne er ret så forskellige. Jeg tror, at det er meget forskellige holdninger, hvis vi ser på den ældre generation eller den midaldrende generation, den yngre eller den helt unge generation.

Derfor tror jeg, det er lidt forskellige fremgangsmåder, man skal bruge. Og derfor tror jeg, vi skal være varsomme med at låse os fast på, at der er én bestemt og rigtig måde, vi så finder frem til, der er virkelig effektiv, og så fastlåser vi den og kører frem med den. Det tror jeg ikke vil være nogen god idé.

Jeg vil godt nævne det tredje princip, som jeg vil håbe vi kan holde os for øje: at vi ikke her i huset og heller ikke ude omkring som Folketing og politikere diskuterer på en sådan facon, at vi i virkeligheden kommer til at nedvurdere det, jeg vil kalde de kvindelige værdier. Tværtimod synes jeg, der er brug for en omprioritering i nogle af de ting, vi lægger vægt på i vores tilværelse. Vi politikere skal passe på, at vi ikke en gang imellem tror, at det kun er erhvervsvalg og uddannelsesvalg og karrierevalg, der skal være i hovedet på folk.

Hvis jeg må sige det på en lidt anden facon: det feminine, det kvindelige, særkende har altid været kvaliteten. Det maskuline særkende har altid været ambitionen. Og efter at vi kvinder er begyndt at gå betydeligt mere op i ambitionen, uden at mændene i hvert fald tilsvarende er begyndt at gå op i kvaliteten, er der blevet lidt mindre plads til kvaliteten.

Derfor vil jeg advare en lille smule imod, at vi politikere vil en masse med kvinderne. Jeg tror, at de unge kvinder i dag har nogle ret klare forventninger og synspunkter. Vel skal vi påvirke – det skal vi – og vel skal vi åbne nye verdener og åbne døre, men jeg tror, vi stadig væk skal gøre det med respekt også for det, jeg vil kalde de kvalitetsmæssige kvindelige værdier. Jeg er ikke sikker på, at det er kvinderne, der i sidste ende taber ved det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

På nær den flotte slutning er det som at høre en grammofonplade, der kører i den samme rille, synes jeg. Statsministeren starte-